

Arrest

nr. 203 468 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, van Han-origine te zijn en afkomstig te zijn uit Xuyi district in de provincie Jiangsu. U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen, met uitzondering van de jaren 2011 tot 2015 toen u voor uw studies in Nanjing verbleef. In 2013 kwam u via een kennis voor het eerst in contact met de Quannengshen en na een halfjaar het geloof te hebben bestudeerd trad u in augustus 2013 toe tot de geloofsgemeenschap. Uw kerk zou door de Chinese overheid echter zwaar onderdrukt worden en u zou al snel in aanraking komen met de vervolging die sommige van uw geloofsgenoten dienden te ondergaan.

Zo moest u sedert 2014 op verschillende plaatsen vergaderen omdat de politie uw kerk in de gaten hield. In april 2015 werd u door uw school gewaarschuwd dat u zich diende te distantiëren van uw geloof, of men zou uw diploma niet afleveren. Na afloop van uw studies vond u echter geen job, daar uw school de religie had vermeld op uw documenten. In november van datzelfde jaar kon u ternauwernood uit de handen van de politie ontsnappen toen u een vergadering diende over te slaan en net die dag de politie zou binnenvallen en enkele geloofsgenoten arresteren. Een maand later was u aan het werk als studiebegeleider toen u werd ontslaan omdat uw werkgever op de hoogte was van uw geloof. Op 16 april 2016 zou u voor het eerst zelf worden gearresteerd door de politie. U werd samen met anderen naar een klein politiebureau gebracht, alwaar u werd mishandeld en ondervraagd. U zou enkele dagen worden vastgehouden, maar weigerde informatie over uw kerk met hen te delen. Op 20 april 2016 werd u vrijgelaten nadat uw moeder hen de som van 20 000 RMB zou betalen. De politie liet u daarop nog een brief schrijven waarin u afstand diende te nemen van uw geloof en liet u vertrekken. Op 8 juni van datzelfde jaar vertoefde u opnieuw op een vergadering onder geloofsgenoten toen de politie opnieuw zou binnenvallen en u maar net kon ontsnappen. U zou later vernemen dat de politie nog diezelfde dag naar uw ouderlijk huis zou trekken en uw moeder zou arresteren. U zou even onderduiken bij uw tante in Xu Yi, alvorens u op 20 juni richting Shanghai vluchtte. Op 14 september 2016 zou u een vlucht nemen naar België waar u nog dezelfde dag aankwam en op 1 maart 2017 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw hukou (gezinsregistratie), schooldocumenten, vliegtuigtickets, een artikel betreffende de '610' en een aantal algemene nieuwsberichten of informatie in verband met Quannengshen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van een vrees voor vervolging wegens uw geloof in de Quannengshen de Volksrepubliek China hebt verlaten en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat het CGVS onvoldoende zicht heeft op uw werkelijke achtergrond. Zo kan worden opgemerkt dat uw verklaringen die u hierover aflegde in het kader van uw visumaanvraag bij het Belgisch Consulaat-generaal in Shanghai niet overeenstemmen met uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ, d.d. 10 maart 2017) en het CGVS (Gehoorverslag CGVS, d.d. 9 juni 2017) in het kader van uw asielaanvraag. U werd gepolst naar de inhoud van uw verklaringen in het kader van uw visumaanvraag en antwoordde nogal opmerkelijk dat u toen niet de waarheid heeft verteld, daar u anders niet kon vluchten (CGVS, p. 3). **Dat u zomaar zou aangeven doelbewust de Belgische autoriteiten te hebben misleid is bijzonder opvallend en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid reeds een eerste keer.** Het CGVS ziet bovendien geen enkele reden waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u in het kader van uw asielaanvraag plots wel de waarheid zou spreken, wel integendeel. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij ten aanzien van de verschillende instanties zijn volle medewerking verleent en coherente verklaringen aflegt. Te meer uw visumaanvraag niet op één punt afwijkt van uw latere verklaringen, maar niet meer dan een opeenstapeling van tegenstrijdigheden is. Aldus heeft het CGVS eigenlijk **geen zicht** op wat uw werkelijke situatie dan wel zou zijn. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u afkomstig zou zijn uit het district Xuyi (provincie Jiangsu), daar ook het grootste deel van uw leven zou hebben gewoond al zou u ondertussen ook vier jaar in Nanjing verblijven voor uw studies (CGVS, p. 4-5). Het is dan ook opmerkelijk dat u op uw visumaanvraag zou vermelden eigenlijk woonachtig te zijn in Nanjing, temeer u zelf verklaarde daar slechts tot 2015 te hebben gewoond. Wat er ook van zij, uit uw visumaanvraag blijkt ook nog eens dat u een eigen woning zou bezitten in Nanjing, waardoor vermoed kan worden dat u weldegelijk al die tijd daar zou hebben verbleven. In ieder geval blijkt uit uw visumaanvraag eveneens dat u sinds juli 2015 aan de slag zou zijn bij een bedrijf in Shanghai. U verklaarde echter pas sinds 20 juni 2016 kortstondig in Shanghai te hebben verbleven. Nanjing, of Xuyi, liggen op respectievelijk 302 en 411 kilometer afstand van de havenstad. Aldus heeft het CGVS eigenlijk geen zicht op waar u de afgelopen jaren zou hebben verbleven. Dat u ten aanzien van het CGVS uw verblijf in Nanjing in eerste instantie ook leek te zijn vergeten roept dan ook vragen op (CGVS, p. 4). Wat betreft uw job dient nog te worden vermeld dat het opmerkelijk is dat men zou attesteren dat u werkt als 'Sales Representative'. Zo gaf u immers ten aanzien van het CGVS aan dat het in de eerste plaats niet mogelijk was om werk te vinden, daar uw religie op uw diploma stond vermeld (CGVS, p. 13). U moest daardoor werken als studiebegeleider (CGVS, p. 7).

Dat uw werkgever in het kader van uw visumaanvraag ook nog eens zou verklaren dat men uw job in voege houdt tot na uw terugkeer, doet bovendien uitschijnen dat u tot aan uw vertrek ginds werkzaam zou zijn. Dient nog aan te worden toegevoegd dat u ten aanzien van de Franse autoriteiten, alwaar u ook een visum zou hebben aangevraagd, liet uitschijnen dat u sinds februari 2014 zou hebben gewerkt. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter te hebben gestudeerd in Nanjing tot juni 2015 (CGVS, p. 5). **Tot slot** kon u ook maar weinig overtuigen over de oorsprong van uw visum. Zo verklaarde u geld te hebben betaald aan "iemand die zich specialiseert om mensen te helpen toerisme te regelen." U kon over deze persoon echter niet meer informatie verschaffen dan "C. is de familienaam", eerder vaag (CGVS, p. 12). In ieder geval, bij de DVZ had u nog laten optekenen geen smokkelaar te hebben gebruikt (Verklaring DVZ, p. 9). **Aldus is uit bovenstaande vaststellingen op z'n minst gebleken dat er hoe dan ook met uw profiel gefraudeerd werd, zij het in het kader van uw asielaanvraag, zij het bij uw visumaanvraag. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij/ zij ten aanzien van de verschillende instanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt. Dat u dit nagelaten heeft en blijkbaar doelbewust de Belgische autoriteiten hebt trachten te misleiden, tast logischerwijs uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.**

Ten tweede wordt uw vrees ten aanzien van de Chinese autoriteiten ernstig ondermijnd door volgende vaststelling. Gevraagd naar uw vrees indien u zou terugkeren naar China merkte u op dat u vreesde opgepakt te worden wegens uw religie (Vragenlijst CGVS, d.d. 10 augustus 2016, Vraag 3.4). Het is dan ook opmerkelijk dat u, die meende dat alle Christenen door de politie worden gezocht en worden opgesloten (CGVS, p. 15) alsnog in **2014** een paspoort kon bekomen. Temeer u zelf had verklaard reeds sinds **2013** lid te zijn van de Quannengshen en uw tante zelfs sedert 2010 (CGVS, p. 5, 11) is het bevreemdend dat u zondermeer een paspoort kon verkrijgen. **Frappanter** is echter dat u in juli 2016 met dit paspoort een visum zou aanvragen om het land te verlaten en op 14 september 2016 zelfs China zou verlaten met ditzelfde paspoort (CGVS, p. 11). Aangezien u zelf verklaarde dat uw grootste vrees was dat u zou worden gearresteerd door de Chinese overheid (supra), is het eigenlijk onbegrijpelijk dat u het risico zou nemen om op dergelijke wijze het land te verlaten. U beweerde immers zelf dat u op dat moment door de politie zou worden gezocht en dat zij op de hoogte waren van uw identiteit (CGVS, p. 15). Door met uw eigen paspoort te reizen bracht u zichzelf nadrukkelijk in het vizier van de autoriteiten (die u vreesde) en liep u zelfs het risico te worden tegengehouden en/of te worden ondervraagd of gearresteerd. De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat er een geheime organisatie bestaat ("610") die los van de politie opereert en dat zij uw geloofsgemeenschap vervolgen, kan niet overtuigen. Zo refereerde u doorheen uw relaas niet één keer naar deze organisatie, maar had u het steevast over "de politie" (CGVS, p. 7, 12, 13, 14, 15). Dat u bovendien zou beweren zij in het geheim opereren en dat daardoor andere politiediensten geen toegang hebben tot hun informatie, waardoor u alsnog met uw paspoort kon reizen, wist u niet te staven en is aldus niets meer dan een blote bewering (CGVS, p. 16-17). Bovendien blijkt uit het door u neergelegde artikel dat deze organisatie de laatste jaren zelfs nauwer samenwerkt met de reeds bestaande organen (The 610 Office: Policing the Chinese Spirit), waardoor het weinig aannemelijk lijkt dat zij niet eens in contact zouden staan met de grenspolitie. In ieder geval blijkt ook uit toegevoegde informatie dat uw bewering geen steek houdt. Volgens het rapport "Schnellrecherche der SFHLänderanalyse vom 20. Januar 2017 zu China: Eastern Lightning/Church of Almighty God van Schweizerische Flüchtlingshilfe" waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, hebben veiligheidsambtenaren op Chinese luchthavens immers toegang tot de online database van het Public Security Bureau (PSB, Chinese politie) met gegevens van burgers die veroordeeld zijn voor misdrijven of gezocht worden door de overheid, ook gekend onder de naam Policenet of Golden Shield. De Chinese overheid checkt de paspoorten van burgers die het land willen verlaten om te verzekeren dat ze geschikt zijn voor reizen naar het buitenland. Openbare veiligheidsambtenaren nemen vaak paspoorten in beslag van personen die als ongeschikt voor buitenlandse reizen worden beschouwd. Uit het rapport "Country information and guidance, China; Christians" van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk blijkt bovendien dat "usually the first thing the officers from the PSB or [Religious Affairs Bureau (RAB)] would do when they raid a house church is to collect ID numbers, ID names, and personal data such as date of birth and home and work ... addresses"...individuals' information is then stored and classified under one of five "security and political threat" levels within a national "dynamic stability control maintenance database," which is accessible by all officers within China's "security apparatus". **Dat u aldus met uw eigen paspoort op legale wijze het land verliet terwijl u wist dat u gezocht werd door de Chinese overheid is dan ook totaal niet in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees en tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.** De vaststelling dat een dusdanig vervolgte kerk als die van Quannengshen u niet eens zou hebben afgeraden het land te verlaten met uw eigen persoonlijke documenten, ondermijnt uw religieus profiel eens te meer.

Ten derde diende u pas uiterst laattijdig een asielaanvraag in, waardoor de geloofwaardigheid van uw vrees wederom een knauw krijgt. Zo verklaarde u op 14 september 2016 te zijn aangekomen in België en zou u pas op 1 maart 2017 een eerste asielaanvraag hebben ingediend. Gevraagd waarom u dusdanig lang zou wachten alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen, antwoordde u dat u schrik had, mentaal niet voldoende sterk was en niet durfde buiten te komen (CGVS, p. 19). Dat u dergelijke problemen zou hebben gehad wist u in ieder geval niet te staven en is dus wederom niet meer dan een blote bewering. Hoe dan ook is het vreemd dat u plots in België te kampen zou krijgen met deze problemen. Zo bleek u in ieder geval zelfs in China voldoende initiatiefrijk en capabel om (al dan niet zelf) uw visum te regelen, een vlucht te boeken en zelfs accommodatie in Brussel te voorzien. Dat u aldus bijna **zes maanden** zou wachten alvorens asiel aan te vragen valt dan ook niet te verklaren. Dergelijke houding rijmt geenszins met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij zo snel mogelijk de inspanning doet om deze beschermingsmodaliteiten aan te grijpen. **Dat u hier ruim een halfjaar mee zou wachten ondermijnt uw geloofwaardigheid bijzonder ernstig.** Bovendien blijkt uit uw paspoort eveneens dat u in januari 2015 tevergeefs een visum zou hebben aangevraagd bij de Franse ambassade. Hierdoor ontstaat niet alleen het vermoeden dat u al langer dan vandaag -om welke reden dan ook- plannen maakte om China te verlaten, maar wordt uw geloofwaardigheid eens meer ondermijnd. Immers had u verklaard dat uw problemen reeds in 2014 startten. Dat u na uw poging bij de Franse ambassade nog meer dan een jaar zou wachten alvorens een nieuwe visumaanvraag in te dienen valt dan ook niet te verklaren.

Ten vierde hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u een volgeling en actief lid bent van de Quannengshenkerk. Uw verklaringen over uw geloof, uw persoonlijke beleving ervan en uw activiteiten binnen de kerk blijken op verscheidene essentiële vlakken niet overeen te stemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan kopieën aan het administratief dossier zijn toegevoegd. Deze vaststellingen zijn des te ernstiger gezien u verklaarde zelf een officiële functie te hebben uitgevoerd binnen de gemeenschap. U beweerde immers niet zomaar een lid te zijn, maar zou "een soort van leider" geweest zijn. U verklaarde "Jiao Guan Zhi Shi" te zijn geweest en was in die hoedanigheid verantwoordelijk voor het doorgeven van uw kennis aan nieuwelingen (CGVS, p. 17). Door het uitoefenen van deze functie kan van u juist redelijkerwijs verwacht worden dat u grondig op de hoogte bent van de leer en stellingen van uw geloof, hetgeen allerminst gebleken is.

Zo is het gezien het standpunt van de Quannengshenkerk over ongelovigen en andersgelovigen opmerkelijk dat u over hen gewoon zou verklaren dat "Als iemand er niet in gelooft, maar niets negatiefs over zegt, wij bidden ervoor (sic)" (CGVS, p. 10-11). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier benadrukt uw geloof immers krachtig de tegenslagen van diegenen die niet in jullie godheid geloven. Meer nog, uw kerk publiceerde een werk waarin talrijke van deze tegenslagen zijn opgenomen en gebruikt dit werk als rekruterings- en bekeringsinstrument. Dat u dan zou verklaren dat er niets gebeurt, maar jullie enkel voor hen bidden (supra), kan dan ook allerminst overtuigen.

Vervolgens verklaarde u volgens dezelfde informatie verkeerdelijk dat de leer van Quannengshen over de bijbel enkel stelt dat het een notitie is "van de eerste twee stappen, geschreven door mensen in de bewoordingen van God". U kon daar verder niets anders over verklaren dat jullie bijbel enkel de woorden van God omvat (CGVS, p. 10). Uit de informatie blijkt echter dat deze leer de traditionele bijbel afzweert en zelfs in **negatieve** termen verwerpt. Dat u dan enkel zou verwijzen naar de traditionele bijbel onder bovenstaande bewoordingen, is bevreemdend.

In ieder geval is het des te opmerkelijk dat u in het licht van bovenstaande vaststellingen alsnog deelneemt aan kerkdiensten van traditionele kerken. Immers verklaarde u tijdens uw verblijf in België wekelijks naar een protestantse kerk te trekken, St. Andrew te Brussel (CGVS, p. 6). Als u daadwerkelijk zou geloven in Quannengshen kan verwacht worden dat u zich zou gedragen in lijn met de leer van Quannengshen en niet een ander geloof zou belijden dat tot ernstige tegenslagen of straffen van God zou leiden. Dergelijke vaststelling wijst op het theoretische, ingestudeerde karakter van uw kennis en tast de geloofwaardigheid van uw verklaring een volgeling van de Quannengshenkerk te zijn ernstig aan. Dient nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ enkel verklaarde Christen te zijn of dat u het Christendom zou hebben omarmd (Verklaring DVZ, p. 4 – Vragenlijst CGVS). Quannengshen liet u niet één keer noteren.

Wat er ook van zij, dat uw kennis eerder ingestudeerd lijkt, leek u overigens zelf te bevestigen daar u verklaarde evenzeer de website van Quannengshen te hebben geraadpleegd en in het kader daarvan ook een stapel informatie neerlegde (CGVS, p. 3, 6). Dat dergelijke ingestudeerde kennis dan ook niet volledig kan zijn blijkt ook nog uit volgende vaststellingen.

Zo werd u gevraagd naar de oprichter van uw kerk, waarop u nogal ontwijkend "Quannengshen zelf" antwoordde. Gevraagd naar de persoon die de leer zou hebben verspreid antwoordde u wederom ontwijkend "dat wij die persoon 'gewoon' Quannengshen noemen". Wederom gevraagd of u eigenlijk de naam wel kende, gaf u echter gewoon toe deze niet te kennen (CGVS, p. 8-9). In ieder geval, u wist bij uitbreiding **bijzonder weinig** te vertellen over wie deze persoon dan wel zou zijn. U kon dan wel aangeven dat het een vrouw zou zijn, maar waar deze persoon heden zou verblijven of uit welke provincie in China zij vandaan kwam, wist u niet (CGVS, p. 9). Hoe uw religie eigenlijk ontstaan is, wist u evenmin (CGVS, p. 8). U beweerde dan wel dat uw kerk tot de protestantse strekking binnen het Christendom behoorde, maar leek hier niet helemaal van overtuigd te zijn. In ieder geval, u kende naast het katholicisme geen enkele andere strekking en kon bovendien niet aangeven waarin deze twee van elkaar zouden verschillen. "Er is een meneer Luther en door renovatie is het protestantisme ontstaan", is een eerder vage verklaring (CGVS, p. 4).

Daarnaast zijn uw verklaringen over de rekruterings- en bekeringsmethodes gebruikt door uw kerk onvolledig. U verklaarde dat uw kerk gewoonlijk zussen, broers, vrienden en hun familie of kennissen nieuwe leden aanwerft (CGVS, p. 18). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt gebruikt uw kerk naast de netwerken van familie, vrienden en kennissen echter nog verscheidene andere methodes om aanhangers bij te winnen. **Verder** slaagde u er evenmin in te overtuigen wat betreft de hiërarchie binnen uw geloofskring. Zo werd u gevraagd naar de officiële titels binnen de kerk, waarop u antwoordde dat elke lokale gemeenschap twee "dai ling" en drie "zhi shi" heeft. Gevraagd of er dan ook nationale leiders zijn antwoordde u echter ontwijkend dat er wel districtsleiders zijn, maar wie uw districtsleider dan wel zou geweest zijn, wist u kennelijk niet. U gaf naderhand gewoon toe eigenlijk niet te weten of er nationale leiders zijn. Te meer u als voormalig leider van nieuwkomers niet op de hoogte zou zijn van voorgaande informatie (CGVS, p. 17-18), bevestigt verder dat u uw geloof en activiteiten voor de kerk van Quannengshen niet aannemelijk hebt gemaakt.

Tot slot slaagde u er evenmin in te overtuigen wat betreft de problemen die u zou hebben gekend in China. Zo wist u deze vooreerst geenszins te staven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is (CGVS, p. 13, 14, 15). Een blote bewering die gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk is gebleken. Bovendien is het opmerkelijk dat u zou verklaren dat uw moeder werd gearresteerd door de politie, terwijl u dit bij de DVZ niet eens vermeldde (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). **Wat er ook van zij**, de vaststelling dat meerdere leden van uw familie lid zou zijn van de Quannengshen, doch u besloten hebt alleen het land te verlaten en zij nog steeds in China zouden zijn ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer (CGVS, p. 5-6).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag, vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten, zoals onder meer uw schooldocumenten, hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Hetgeen gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen in uw geval allerminst van toepassing is. Uw paspoort, hukou, identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven, hetgeen in wezen niet ter discussie staat. Uw instapkaarten staven uw reis vanuit China naar België, terwijl uw algemene internetartikelen over de vervolging van de Quannengshen in China niets toevoegen aan uw dossier. Het louter voorleggen van dergelijke documenten is onvoldoende om enig persoonlijk risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Verzoekster stelt dat artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet een beperking van de draagwijdte van de beroepsprocedure inhoudt die in strijd is met artikel 47 van het Handvest en het recht op een doeltreffende voorziening. Zo wijst verzoekster erop dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de rechter in staat moet zijn om zelf te beslissen over de nood aan de organisatie van een bijkomend gehoor van de asielzoeker, hetgeen echter niet het geval is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 3 van het Handvest en van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: BUPO), tracht verzoekster de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo stelt zij niet te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie is gekomen dat zij geen actief lid van de kerk van Quannengshen is vermits zij veel uitleg kon geven aangaande haar geloof tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster is dan ook van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een te beperkte kennis en begrip heeft van haar kerk om haar geloof correct te kunnen inschatten. Dit te meer haar geloof verboden is in China bestaat er een gebrek aan informatie over de werking ervan en worden er veel negatieve gegevens over verspreid door de Chinese overheden. Daarnaast stelt verzoekster vast dat het administratief dossier bijzonder weinig informatie bevat om de inhoudelijke kwaliteit van haar verklaringen in te schatten. Zo lijken de meeste bronnen afkomstig van auteur E. Dunn en wordt er slechts een zeer algemeen en statisch beeld van de kerk weergegeven, doch wordt er geen zicht geboden op de werkelijkheid van de praktijken in China van lokale leden van de kerk, zoals verzoekster. Daarnaast meent verzoekster dat er weinig aandacht wordt besteed aan haar religieuze praktijken. Zo vestigt zij de aandacht op het feit dat er weinig informatie ter beschikking is over gematigde leden van de kerk. Verzoekster voert in dit verband aan dat de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voortspruiten uit een slecht begrip over de werking van de kerk vermits er een verschil is tussen de gepubliceerde leer en zijn receptie door gelovigen in de Chinese maatschappij. Zij meent dat deze voorzichtigheid ook voortkomt uit het werk van E. Dunn zelf en stelt hierover als volgt: *"Hoewel zij het meest grondige onderzoek heeft gevoerd over de Quannengshen-Kerk, heeft ze nooit de gelegenheid gekregen om leden van de kerk in China te ontmoeten en te ondervragen over hun godsdienstelijke praktijken en hun relatie met de leer of andere christelijke bewegingen.*

[...] (citaat uit *"Lightning from the East, Hetrodoxy and Christianity in Contemporary China"*, Leiden-Boston, 2015)

De onderzoekster benadrukt ook het feit dat vele negatieve informatie over deze kerk met voorzichtigheid moet benaderd worden:

[...] (citaat uit *"Lightning from the East, Hetrodoxy and Christianity in Contemporary China"*, Leiden-Boston, 2015)

De verklaringen van verzoekster werden niet ingeschat ten opzichte van een correcte inbeelding van het hedendaagse leven van lokale leden van de kerk. Artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 is geschonden. Het is de verantwoordelijkheid van het CGVS om alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, te verzamelen (zie artikel 4.3 a) van artikel 2011/95/EU).

De voornaamste bron van informatie over de leer van de kerk blijft haar website. Maar deze website is geblokkeerd in China en de consultatie ervan is strafbaar.

De Richtlijnen van het UNHCR bevestigen hoe moeilijk het kan zijn voor leden van een kerk om de leer ervan te beheersen binnen een repressieve maatschappij: [...].

Aangaande de relaties van verzoekster met andere christenen en de leer van de kerk stelt verzoekster vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een karikatuur ophangt die niet teruggevonden kan worden in de bestaande informatie over de kerk van Quannengshen. Zij abstrahereert vervolgens informatie uit het boek van E. Dunn en voert hierover het volgende aan:

*“Een dergelijke karikatuur kan niet teruggevonden worden in de bestaande informatie. Als men verwijst naar het boek van Emily DUNN, *Lightning from the East*, zijn er verschillende vaststellingen die meer soepele standpunten in de praktijk aantonen. In de praktijk kan de kerk niet verschillen met andere protestantse huiskerken:*

[...]

Emily DUNN stelt vast dat protestanten en leden van nieuwe kerken veel gemeen hebben.

[...]

Volgens Emily DUNN kunnen we evenmin rekenen op het feit dat gelovigen van de Quannengshen-Kerk de officiële leer van de kerk strikt zouden volgen want dit is voor hen zeker niet het belangrijkste in hun geloof:

[...]

Volgens Emily DUNN vormt de leer van de kerk geen statisch en monolithiek element. Er bestaan ontwikkelingen naar meer openheid voor het christendom in het algemeen.

[...]

Het profiel van verzoekster kan ook van belang zijn. De Quannengshen-Kerk heeft zich oorspronkelijk ontwikkeld in rurale noorderlijke gebieden van China, maar begint zich nu te richten tot andere profielen. Deze openheid naar nieuwe leden is een element die Emily DUNN leidt tot de conclusie dat de kerk meer tolerantie zou kunnen ontwikkelen om haar eigen groei te begunstigen.

[...]

De lezing van de teksten van de kerk zelf tonen ook aan dat de lezing van de Bijbel niet verboden is. In tegendeel de Bijbel vormt een belangrijk boek met historische en geestelijke waarde voor de Quannengshen-Kerk:

[...]

Over de Bijbel heeft verzoekster de volgende antwoorden geformuleerd tijdens haar gehoor:

[...]

Dit is inderdaad compleet conform de leer van haar kerk.

[...]

Nochtans luidt de motivering van de beslissing anders. Zij geeft een gedeeltelijke samenvatting van haar verklaringen en trekt de conclusie dat zij tegenstrijdig met de leer zou zijn.

[...]

Verzoekster stelt vast dat het CGVS haar beschuldigt van ingestudeerde kennis. Indien deze standpunten van de kerk over protestanten en de Bijbel zo centraal zouden zijn, dan had verzoekster deze zeker perfect gestudeerd...

In tegendeel, haar meer gematigde standpunt bevestigt de wetenschappelijke vaststellingen van Emily DUNN over het verschil tussen de hedendaagse praktijken van de leden van de kerk met de officiële leer.”

Dat de kerk sterk hiërarchisch is ingericht, maakt volgens verzoekster opnieuw een theoretisch standpunt uit nu uit de praktijk blijkt dat de werking van de kerk in China informeel en gedecentraliseerd werkt. Dit vindt volgens verzoekster steun in het werk van E. Dunn. Haar verklaringen getuigen dan ook van haar praktische ervaring van de kerk in China en stemmen niet overeen met de superfiel geportretteerde werking van de kerk in gepubliceerde documenten. Verzoekster wijst erop dat haar verklaringen getuigen van een praktische ervaring van de kerk in China en dat haar geen ingestudeerde kennis kan worden verweten. In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verwijt dat zij de naam van de oprichter van de kerk niet zou kennen, wijst verzoekster erop dat haar niet mag worden verweten de religieuze uitleg boven de seculiere uitleg te verkiezen. Te meer nu deze seculiere uitleg gesteund wordt door de Chinese overheden die de kerk als “*duivelachtig*” beschouwen. Verzoekster verwijst in dit verband opnieuw naar het boek van E. DUNN waaruit blijkt dat voor gelovigen de kerk werd opgericht door een zus erkend als Jezus, daar waar de Chinese overheden de figuur van de heer Zhao Weishan benadrukken.

Desalniettemin geeft de onderzoekster aan dat de boeken en teksten van de kerk geen melding maken van deze laatste persoon, noch van enige andere naam van oprichters en enkel verwijzen naar de goddelijke oorsprong van de kerk. Verzoekster meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde veronderstelling aanneemt wanneer zij meent dat verzoekster spontaan de naam Zhao Weishan zou hebben moeten noemen als oprichter van haar kerk, nu het conform met haar leer en met de praktijk is dat zij geen specifieke namen van de leiders van haar kerk kan benoemen. Het gebrek dat in dit verband werd vastgesteld in de bestreden beslissing vormt aldus zelfs een bewijs van haar doorgedreven godsdienstige praktijk en het niet-ingestudeerde karakter van haar kennis.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over dezelfde informatie als verzoekster beschikt over de verschillende functies binnen de kerk. Verzoekster verwijst naar een Engelse vertaling van een officieel document van de kerk over functies van de leden op lokaal niveau, die in overeenstemming zijn met haar verklaringen. Opnieuw onderstreept verzoekster dat zij aldus naar de werking van de lokale kerk verwees gedurende haar gehoor en correct de functies aldaar omschreef. Zij vervolgt dat het niet duidelijk is op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld heeft dat de hiërarchie, zoals werd uiteengezet door verzoekster, niet correct zou zijn, noch zit er enige informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er informatie beschikbaar is over lokale leiders. Integendeel, acht verzoekster het aannemelijk dat dit niet het geval is omwille van het verbod op de kerk in China.

Over het preken ten aanzien van ongelovigen verduidelijkt verzoekster dat aanwerving van zussen, broers, vrienden en hun familie ("*guanxi*") wel degelijk de voornaamste methode is en ook de enige niet polemische, zoals ook blijkt uit het boek van E. Dunn. Zo benadrukt de auteur dat de verborgen benadering van andere protestanten om hun kerkdiensten bij te wonen om hen langzaam te overtuigen om zich aan te sluiten bij de kerk van Quannengshen of zelfs het gebruik van geweld, geruchten zijn die meestal door andere protestantse kerken worden verspreid. Overigens meent verzoekster dat de verborgen benadering niet in strijd is met "*guanxi*" in de context van repressie van de kerk. Wat betreft het gebruik van geweld als rekruterings- en/of wervingsmiddel wijst verzoekster erop dat de kerk deze praktijken zelf betwist en dat zij ook tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat de Chinese overheid criminele feiten gebruikt om hun kerk zwart te maken. De leer van de kerk is dan ook expliciet tegen gedwongen bekering, hetgeen rechtstreeks voortvloeit uit de 10de regel die gevolgd moet worden door leden van de kerk. Gelet op deze context acht verzoekster het aldus niet redelijk te verwachten dat zij spontaan zou vertellen over slechte praktijken van leden van haar kerk. Zij stelt vast dat de bestreden beslissing opnieuw een foutieve voorstelling schetst van de kerk of ten minste getuigt van een slecht begrip van het standpunt van de gelovigen binnen de kerk. Zij concludeert dit punt door erop te wijzen dat zij alle bronnen en informatie verwerpt die de beslissing steunen, aangezien zij een foutief beeld weergeven van haar kerk. Zij verduidelijkt in dit verband dat haar verwijten gericht zijn ten aanzien van de Chinese autoriteiten die leugens over haar kerk verspreiden en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen intern begrip van haar geloof heeft ontwikkeld. Verzoekster stelt te begrijpen dat de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moeilijk is wanneer er zo weinig informatie ter beschikking is over de werkelijke praktijken van de kerk in China en dat het niet eenvoudig is om een dergelijk geloof te begrijpen, dat christelijke begrippen met andere Chinese spirituele en politieke begrippen mengt. Verzoekster meent evenwel dat de aandacht moet uitgaan naar de praktische ervaringen van de gelovigen om de geloofwaardigheid van een geloof te beoordelen. Een theoretische kennis van de leer vormt op zich echter niet de beste manier om deze geloofwaardigheid te toetsen, waartoe zij nog verwijst naar de UNHCR "*Guidelines on International Protection No. 6*". Zij wijst erop dat de bestreden beslissing niet overtuigt waar daarin besloten wordt dat verzoekster haar geloof niet aannemelijk maakt.

In een tweede onderdeel van het tweede middel vervolgt verzoekster dat zij een attest neerlegt van de kerk van Almachtige God om haar geloof te bewijzen en dat deze bevestiging aanvaard moet worden door de asielinstanties, minstens dat de inhoud ervan moet worden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster verwijst naar en citeert uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) waarin gesteld wordt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoekspllicht heeft ten opzichte van elementen die in de praktijk een bevestiging kunnen verkrijgen. Aldus mag het attest niet verworpen worden zonder een grondig onderzoek naar de bron en de manier waarop zij het geloof van verzoekster bevestigt.

Verzoekster is in een derde onderdeel van het tweede middel van mening dat haar religieuze activiteiten binnen de kerk van Quannengshen haar vrees voor vervolging op voldoende wijze aantonen en verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin het begrip 'vrees voor vervolging' terug te vinden is. Verzoekster meent dat een risico op vervolging bestaat door het loutere bestaan van Chinese wetgeving die voorziet in de mogelijkheid van (levenslange) bestraffing van personen die deelnemen aan 'evil cults' of deze organiseren. Het is dan ook in deze context dat verzoeksters verklaringen begrepen moeten worden. Daarbij spelen de godsdienstige praktijken van verzoekster een rol en niet het belang en de aard van de functie die zij uitoefende. Vermits verzoekster deze godsdienstige praktijken allerminst kan uitvoeren in China zonder een risico op vervolging dient zij aldus te genieten van bescherming. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat de Chinese wetgeving een constante schending uitmaakt van artikel 18 BUPO.

Verzoekster benadrukt in een laatste onderdeel van het middel dat haar visumdossier gesteund werd op valse documenten, hetgeen een bestaande praktijk uitmaakt in China. Zij stelt in dit verband nog: *Het is ook duidelijk dat het voorstellen van haar echte profiel tot een weigeringsbeslissing van de visumaanvraag zou hebben geleid.*

Het zou onmogelijk geweest zijn om documenten neer te leggen die het verblijf van haar moeder in de gevangenis aantonen. Verzoekster acht het belangrijk dat op basis van artikel 32 van de Conventie van Genève aanvaard wordt dat een asielzoeker alle middelen gebruikt om zijn land van herkomst te ontvluchten. Bovendien wijst zij erop dat zij haar originele paspoort en Huko heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat hierover in de bestreden beslissing staat te lezen dat deze documenten aanvaard worden, doch louter haar identiteit aantonen die niet ter discussie staat. Zij meent dat dit aantoont dat de discussie binnen de motivatie van de bestreden beslissing over het profiel van verzoekster enkel theoretisch is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift volgende stavingstukken: uittreksels uit het boek van Emily DUNN, *"Lightning from the East, Hetrodoxy and Christianity in Contemporary China"*, Brill, Leiden-Boston, 2015 (stuk 3), een artikel over de functies op lokaal niveau van de Church of Almighty God (stuk 4), een *"Letter of Attestation"* van L. L. van 7 oktober 2017 (stuk 5), een uittreksel uit *"Utterances of Christ of the last days. Selection"* (stuk 6).

Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota nog een bundel met elf bijkomende stukken neer, alsook de originele versie van de bij haar verzoekschrift gevoegde *"Letter of Attestation"* van L.L. van 7 oktober 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In zoverre verzoekster aanvoert dat de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 39/60, de bevoegdheid van de rechter zodanig beknot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief rechtsmiddel biedt aan de asielzoeker en aldus een schending inhoudt van artikel 47 van het Handvest dient gewezen op het volgende.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad in deze beschikt over volle rechtsmacht en dat verzoekster niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is ontdaan. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt.

De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het onderhavige beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet). Ten slotte kan tegen de eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (zie GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2; zie ook GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o.B.19.3).

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o.B.28.1).

De Raad biedt in het kader van onderhavig beroep aldus alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest.

De Raad benadrukt voorts dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster de schending van artikel 3 van het Handvest (recht op menselijke integriteit) en van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze deze artikelen zijn geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke achtergrond en profiel, aangezien (1) de vaststelling dat verzoekster zomaar zou aangeven doelbewust de Belgische autoriteiten te hebben misleid door valse gegevens in het kader van haar visumaanvraag haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt en er geen enkele reden is om zonder meer aan te nemen dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag plots wel de waarheid zou spreken, (2) er ernstige discrepanties waar te nemen zijn tussen haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties enerzijds en haar visumdossier anderzijds omtrent haar hoogst behaalde graad en werkzaamheden, waardoor zij geen duidelijk zicht biedt op waar zij de afgelopen jaren zou hebben verbleven, (3) verzoekster weinig overtuigend is over de oorsprong van haar visum; (ii) verzoeksters vrees ten aanzien van de Chinese autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij in 2014 een paspoort kon bekomen, vermits zij verklaarde reeds sinds 2013 lid te zijn van de Quannengshenkerk en haar tante zelfs reeds sinds 2010 en het nog frappanter is dat verzoekster in juli 2016 met dit paspoort een visum zou aanvragen om het land te verlaten en op 14 september 2016 zelfs de Volksrepubliek China zou hebben verlaten met ditzelfde paspoort vermits het feit dat zij met eigen, legale documenten het land heeft verlaten, zij zich ter persoonlijke controle aan de grensautoriteiten van haar land van herkomst aanbood en zich zo blootstelde aan een sterk verhoogd risico op ontdekking en arrestatie niet overeenstemt met de door haar geschetste vrees voor vervolging en asielmotieven waarop zij haar terugkeervrees baseert; (iii) verzoeksters uiterst laattijdige asielaanvraag verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vrees; (iv) verzoekster evenmin aannemelijk maakt een volgeling en actief lid van de kerk van Quannengshen te zijn omdat haar verklaringen omtrent haar geloof, haar persoonlijke beleving en haar activiteiten binnen de kerk op verschillende essentiële vlakken niet overeenstemmen met de informatie uit het administratief dossier, te meer daar zij stelt een “soort van leider” te zijn geweest, zodat juist van haar redelijkerwijs verwacht

kan worden dat zij grondig op de hoogte is van de leer en stellingen van haar geloof, *quod non*; (v) verzoekster er niet in slaagt om aan te tonen dat zij daadwerkelijk problemen zou hebben gekend in de Volksrepubliek China vermits dit slechts blote beweringen betreffen, zij de arrestatie van haar moeder door de politie geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken en, hoewel meerdere leden van haar familie lid zouden zijn van de Quannengshenkerk, enkel verzoekster het land heeft verlaten en de overige leden nog in de Volksrepubliek China zouden verblijven; en (vi) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 oktober 2017 (CG nr. 1711500), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.4.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeksters verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties over haar verblijfplaatsen en haar werkzaamheden niet in overeenstemming zijn met de gegevens vervat in haar visumdossier (zie map 'Landeninformatie'). In zoverre verzoekster in onderhavig verzoekschrift benadrukt dat zij heeft uitgelegd dat haar visumdossier gesteund werd op valse documenten, dat dit een bestaande praktijk is in de Volksrepubliek China en zij citeert uit een artikel van de Immigration and Refugee Board of Canada, "*China: Fraudulent documents, including the manufacturing, procurement, distribution and use of passports, hukou, and resident identity cards (RICs), particularly in Guangdong and Fujian; instances of officials issuing fraudulent RICs to citizens and selling authentic RICs on the black market (2010-September 2013)*" van 21 oktober 2013, merkt de Raad op dat zij geen enkel valabel argument bijbrengt om de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband immers pertinent op dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over het opstellen van haar visumdossier. Zo geeft zij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aan dat zij op legale wijze naar Europa kwam en geen beroep deed op een smokkelaar (administratief dossier, stuk 16, p. 9), daar waar zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat zij iemand betaald heeft om haar reis geregeld te krijgen (administratief dossier, stuk 8, p. 12).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekster slechts vage verklaringen kan afleggen omtrent de oorsprong van haar visum en over de persoon die haar reis zou hebben geregeld enkel kan verduidelijken dat C. zijn achternaam was en dat het iemand was die zich specialiseert om mensen te helpen toerisme te regelen (administratief dossier, stuk 8, p. 12). Van verzoekster, die haar visumaanvraag liet regelen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer details kan geven van de desbetreffende persoon dan enkel vaagweg de achternaam van de agent die haar visum zou hebben geregeld.

Verzoeksters betoog dat op basis van artikel 32 van de Conventie van Genève aanvaard moet worden dat een asielzoeker alle middelen gebruikt om haar land van herkomst te verlaten, mist verder juridische grondslag aangezien dit artikel uitsluitend de uitzetting van regelmatig op het grondgebied verblijvende vluchtelingen betreft.

Waar verzoekster voorts aanvoert dat het voorstellen van haar echte profiel onvermijdelijk tot een weigeringsbeslissing leidt en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verschil moet maken tussen de middelen die een asielzoeker gebruikt om zijn land te ontvluchten en zijn verhaal van vervolging, komt zij in wezen niet verder dan het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

In zoverre verzoekster aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door haar voorgelegde hukou en paspoort aanvaardt en hierover concludeert dat haar identiteit niet ter discussie staat, hetgeen aantoonde dat de discussie aangaande haar profiel louter theoretisch is, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. Hoewel de identiteit van verzoekster – zoals deze blijkt uit het door haar voorgelegde paspoort, hukou en identiteitskaart – *op zich* niet wordt betwist, biedt zij evenwel geen zicht op haar verblijfplaatsen en werkzaamheden voor haar vertrek uit de Volksrepubliek China vermits op zijn minst is gebleken dat met haar profiel gefraudeerd werd, hetzij in het kader van haar asielaanvraag, hetzij bij haar visumaanvraag, zodat niet zomaar kan worden aangenomen dat het profiel dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar voor brengt in het kader van haar asielaanvraag haar werkelijke profiel betreft.

Gelet op het geheel van de discrepanties, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden toont verzoekster geenszins haar aangehouden profiel aan. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.3.2.4.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de vaststelling dat verzoekster in 2014 een paspoort kon bekomen – dit ondanks het feit dat zij verklaart reeds sinds 2013 lid te zijn van de Quannengshen – en zij bovendien in op 14 september 2016 met jaar eigen paspoort op legale wijze het land verliet, niet in overeenstemming is met de door haar geschetste vrees voor vervolging. Immers, uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de Chinese autoriteiten de paspoorten controleren van burgers die het land willen verlaten om te verzekeren dat ze geschikt zijn voor reizen naar het buitenland en dat de veiligheidsambtenaren hiertoe beschikken over een online database met onder meer gegevens van mensen die door de overheid worden gezocht. Dat verzoekster in degelijke omstandigheden het risico nam om zich met haar eigen paspoort persoonlijk aan de Chinese autoriteiten aan te bieden en zij zich zo blootstelde aan een sterk verhoogd risico op ontdekking en arrestatie, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Gezien het voorgaande stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het feit dat verzoekster op legale wijze met haar paspoort op haar eigen naam haar land van herkomst kon verlaten, op zich reeds een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van het door haar ingeroepen asielrelaas.

2.3.2.4.3. De Raad wijst erop dat de laattijdige asielaanvraag van verzoekster – zij heeft immers gedurende zes maanden gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen en heeft bovendien meer dan een jaar laten voorbijgaan alvorens een nieuwe visumaanvraag in te dienen nadat zij eerder (tevergeefs) een visum aangevraagd had bij de Franse ambassade – een indicatie vormt dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte.

Verzoeksters houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij/zij zich, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo spoedig mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De blote bewering dat zij schrik had, mentaal niet voldoende sterk was en niet durfde buiten te komen (administratief dossier, stuk 8, p. 19), kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Te meer daar verzoekster wel voldoende initiatiefrijk en capabel was om in de Volksrepubliek China een visum te regelen, een vlucht te boeken en zelfs accommodatie in Brussel te voorzien. Verzoeksters laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

2.3.2.4.4. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt een volgelinge en actief lid te zijn van de Quannengshenkerk. Van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De asielzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de asielzoeker.

Verzoekster voert op algemene wijze aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een te beperkte kennis en begrip heeft aangaande haar kerk om haar geloof correct in te schatten, dat haar geloof immers verboden is in de Volksrepubliek China zodat er een gebrek aan informatie is en veelal negatieve feiten worden verspreid, dat verschillende artikelen die zij bijbrengt – zowel middels haar verzoekschrift, als middels een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) – wijzen op laster en negatieve portrettering van het Quannengshengeloof door de Chinese autoriteiten en stelt tevens dat het administratief dossier bijzonder weinig informatie bevat, die bovendien een zeer algemeen en statisch beeld van de kerk onderbouwt doch geen zicht biedt op de werkelijkheid van de praktijken in de Volksrepubliek China van de lokale leden van de kerk, dat er immers aandacht dient uit te gaan naar de praktische ervaringen van de gelovigen om de geloofwaardigheid van een geloof te beoordelen. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van de blote bewering dat de voornaamste bron van informatie over de leer van de kerk haar website blijft, waarmee zij allerm minst aantoonst dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (zie map 'Landeninformatie') niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De door verzoekster aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 6 en administratief dossier, stuk 1) ligt immers in dezelfde lijn – en is zelfs ten dele afkomstig van dezelfde auteur – als de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt bij de beoordeling van verzoeksters betrokkenheid bij de kerk van Quannengshen.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar UNHCR "*Guidelines on International Protection No. 6: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*" van 28 april 2004 en benadrukt dat hieruit volgt dat het moeilijk kan zijn voor leden van een kerk om de leer ervan te beheersen binnen een repressieve maatschappij, herhaalt de Raad dat gelet op verzoeksters verklaringen omtrent de door haar opgenomen functie binnen de kerk van Quannengshen, met name "*een soort van leider; uitvoerder van de organisatie*" waarbij zij nieuwelingen ging voorlezen en hen meer informatie en kennis doorgaf (administratief dossier, stuk 8, p. 17), wel degelijk een gedegen kennis kan worden verwacht omtrent kernaspecten van het geloof.

Met de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat een lid van de kerk van Quannengshen vijandig moet staan ten aanzien van andersgelovigen en deze andersgelovigen zwaar gestraft moeten worden, gaat verzoekster uit van een eenzijdige lezing van de bestreden beslissing, waar dienaangaande wordt overwogen dat het niet aannemelijk is dat verzoekster zou verklaren dat er niets gebeurt ten aanzien van ongelovigen en andersgelovigen nu uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat haar geloof krachtig de tegenslagen benadrukt van diegenen die niet in verzoeksters godheid geloven.

Alwaar verzoekster betoogt dat haar gematigde standpunt bevestigt dat de officiële leer verschilt van de hedendaagse praktijken van de leden van de kerk omdat het immers geen statisch en monolithisch gegeven betreft en zij onderstreept dat er een grotere openheid is naar nieuwe leden toe en er meer soepele standpunten worden vertegenwoordigd in de praktijk, hierbij citerend uit de aan het verzoekschrift gevoegde uittreksels van het boek van E. Dunn (verzoekschrift, stuk 3), slaagt zij er allerm minst in de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten in haar kennis omtrent de leer en stellingen van haar geloof te verschonen of te vergoelijken. Vooreerst dient opnieuw te worden onderstreept dat van verzoekster, die verklaart een soort van leider te zijn geweest en instond voor het voorlezen aan en doorgeven van informatie en kennis aan nieuwelingen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij wel degelijk de kernaspecten van de officiële leer kan schetsen en dit ongeacht of de (lokale) hedendaagse praktijken een soepelere toepassing voorstaan. In zoverre verzoekster nog lijkt te betogen in onderhavig verzoekschrift dat er in de praktijk geen verschil is tussen de kerk van Quannengshen en andere protestantse huiskerken, kan zij allerm minst gevolgd worden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en deze bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) blijkt dat er wel degelijk belangrijke verschilpunten op te merken zijn. Zo onder meer het feit dat zij allen een nieuwe of herziene visie op het christendom vertolken (verzoekschrift, stuk 3, p. 18).

Ook aangaande het standpunt van het Quannengshengeloof over de traditionele bijbel zijn verzoeksters verklaringen niet in overeenstemming met de door haar en de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgebrachte informatie. Verzoekster verklaarde immers dat de bijbel als het ware een notitie heeft gemaakt van *“de eerste twee stappen.”* en het grotendeels geschreven werd door mensen, behoudens het *“kleine deel is de bewoording van God.”*. Zij kon daar verder echter niets over verklaren dan dat haar bijbel enkel de woorden van God omvat (administratief dossier, stuk 8, p. 10). Zoals blijkt uit de door verzoekster bijgevoegde informatie (verzoekschrift, stuk 6) wordt de bijbel door haar geloof beschouwd als *“obsolete”* en *“out of date”* (vrije vertaling: verouderd) en dus wel degelijk in negatieve termen verworpen.

Voorts merkt de commissaris-generaal aangaande verzoeksters religieuze activiteiten in België pertinent op: *“In ieder geval is het des te opmerkelijk dat u in het licht van bovenstaande vaststellingen alsnog deelneemt aan kerkdiensten van traditionele kerken. Immers verklaarde u tijdens uw verblijf in België wekelijks naar een protestantse kerk te trekken, St. Andrew te Brussel (CGVS, p. 6). Als u daadwerkelijk zou geloven in Quannengshen kan verwacht worden dat u zich zou gedragen in lijn met de leer van Quannengshen en niet een ander geloof zou belijden dat tot ernstige tegenslagen of straffen van God zou leiden. Dergelijke vaststelling wijst op het theoretische, ingestudeerde karakter van uw kennis en tast de geloofwaardigheid van uw verklaring een volgelijng van de Quannengshenkerk te zijn ernstig aan. Dient nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ enkel verklaarde Christen te zijn of dat u het Christendom zou hebben omarmd (Verklaring DVZ, p. 4 – Vragenlijst CGVS). Quannengshen liet u niet één keer noteren. Wat er ook van zij, dat uw kennis eerder ingestudeerd lijkt, leek u overigens zelf te bevestigen daar u verklaarde evenzeer de website van Quannengshen te hebben geraadpleegd en in het kader daarvan ook een stapel informatie neerlegde (CGVS, p. 3, 6). Dat dergelijke ingestudeerde kennis dan ook niet volledig kan zijn blijkt ook nog uit volgende vaststellingen.”*

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het oppervlakkig en ontwijkend karakter van verzoeksters antwoorden wanneer gepeild wordt naar de oprichter van haar kerk, het ontstaan van het Quannengshengeloof, de verschillende geloofsstrekkingen binnen het Christendom en de gedaante waarin Jezus de laatste keer naar de aarde zou zijn gekomen. Met het betoog dat men aan verzoekster niet mag verwijzen dat zij de religieuze uitleg verkiest boven de seculiere uitleg, welke laatste bovendien wordt ingegeven door de Chinese overheden die de Quannengshen als *“duivelachtig”* bestempelen, dat voor gelovigen de kerk werd opgericht door een zus erkend als Christus, dat het benadrukken van de persoon van de heer Zhao Weishan gebeurde door de Chinese overheden en dat ook volgens E. DUNN in de boeken en teksten van de kerk geen melding van namen van oprichters wordt gemaakt doch enkel verwezen wordt naar de goddelijke oorsprong van de kerk zodat het conform de leer is dat zij God als oprichter van haar kerk aanwijst en zij nog verwijst naar het document *“A Review of the Document ‘The*

Church of Almighty God' and Other Document on The Church of Almighty God by the Immigration and Refugee Board of Canada" (stuk 7, rechtsplegingsdossier, stuk 9), slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. Van verzoekster, die verklaart te zijn bekeerd tot het Quannengshengeloof in augustus 2013 kan wel degelijk verwacht worden dat zij meer kan vertellen over de oprichter van haar kerk, het ontstaan van de Quannengshen, evenals de Chinese naam van de gedaante waarin Jezus de laatste keer naar de aarde zou zijn gekomen en waar zij heden zou verblijven. Dit geldt des te meer, zoals hier eerder al aangegeven, nu verzoeksters functie onder meer inhield dat zij aan nieuwelingen de kennis over de leer diende door te geven.

Het is tevens niet aannemelijk dat verzoekster – ongeacht of de hiërarchie van de kerk in de praktijk inmiddels gedecentraliseerd en informeel is op lokaal niveau zoals zij betoogt in onderhavig verzoekschrift en daargelaten eventuele moeilijkheden in de vertaling van de functies zoals zou blijken uit *"Church of Almighty God functies op het lokaal niveau"* (verzoekschrift, stuk 4 en stuk 17, rechtsplegingsdossier, stuk 9) –, gelet op het door haar voorgehouden profiel binnen de kerk (administratief dossier, stuk 8, p. 17), eerder vage en zelfs ontwijkende verklaringen aflegt omtrent de vraag of er al dan niet nationale leiders zijn en wie precies haar districtsleider zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 8, p. 17-18). In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het niet duidelijk is op welke informatie het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in dit verband steunt en zij meent dat nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat er informatie beschikbaar is over de lokale leiders, dient er vooreerst op gewezen dat in de map Landeninformatie (zie administratief dossier) wel degelijk een uittreksel is opgenomen van *"Modern China. Cult, Church and the CCP: Introducing Eastern Lightning"* p. 101-102 waaruit de hiërarchische verhoudingen blijken binnen het Quannengshengeloof. Voor het overige beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en lacuneus bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent verzoeksters kennis aangaande de rekruterings- en bekeringsmethodes gebruikt door de Quannengshenkerk is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt: ***"Tot slot slaagde u er evenmin in te overtuigen wat betreft de problemen die u zou hebben gekend in China. Zo wist u deze vooreerst geenszins te staven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is (CGVS, p. 13, 14, 15). Een blote bewering die gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk is gebleken. Bovendien is het opmerkelijk dat u zou verklaren dat uw moeder werd gearresteerd door de politie, terwijl u dit bij de DVZ niet eens vermeldde (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wat er ook van zij, de vaststelling dat meerdere leden van uw familie lid zou zijn van de Quannengshen, doch u besloten hebt alleen het land te verlaten en zij nog steeds in China zouden zijn ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer (CGVS, p. 5-6)."***

2.3.2.4.5. Alwaar verzoekster aanvoert dat het loutere bestaan van een strafbaarstelling in het Chinese Wetboek van Strafrecht, waarbij personen die deelnamen aan 'evil cults' of deze organiseren een bestraffing kunnen oplopen, een voldoende bedreiging vormt om een vrees voor vervolging te ondersteunen en tevens een schending uitmaakt van artikel 18 BUPO en zij er nog op wijst dat in 2015 het artikel 300 van het Wetboek van Strafrecht werd aangepast ten gevolge waarvan de bestraffing nu ook levenslange gevangenisstraf kan inhouden, dient het volgende te worden opgemerkt.

Zo moet vooreerst benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekster niet aannemelijk maakt een volgeling en actief lid van de kerk van Quannengshen te zijn. Een verwijzing naar het arrest Y, Z van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de vrees voor vervolging van een religieuze minderheid (Ahmadi's van Pakistan) kan in deze dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Hoe dan ook kan er nog op worden gewezen dat de enkele strafbaarstelling als zodanig geen daad van vervolging vormt. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, werd ingevolge het arrest van 7 november 2013 van het Hof van Justitie van de Europese Unie aangaande de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12 bepaald dat de enkele strafbaarstelling van homoseksuele handelingen als zodanig geen daad van vervolging vormt. Daarentegen kan een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen op zich wel een daad van vervolging vormen mits deze straf daadwerkelijk wordt toegepast.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 14 maart 2017 evenmin dienstig is. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht worden. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen huiskerken, waaronder niet-geregistreerde huiskerken en “evil cults”. In onderhavig dossier is dit evenwel niet aan de orde aangezien verzoekster geheel niet aannemelijk maakt een volgeling en actief lid te zijn van de kerk van Quannensheng. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen geregistreerde kerken, groeperingen die door de overheid als “evil cult” worden beschouwd en niet-geregistreerde kerken.

In de mate dat verzoekster voorhoudt als katholiek christen door het leven te gaan, dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘Landeninformatie’) blijkt dat er in de Volksrepubliek China geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de overheid. Uit de informatie blijkt dat het christendom een sterk groeiend fenomeen is in China en dat, ondanks een variatie aan officiële en sociale sancties tegen het christendom, de meerderheid van de christenen in China in staat is om zijn geloof te belijden en te praktiseren zonder ernstige moeilijkheden. Miljoenen Chinese christenen beleven hun religie openlijk. De Chinese constitutie garandeert vrijheid van religie voor “normale religieuze activiteiten”, maar definieert niet wat “normaal” is. Beperkingen op religieuze vrijheden en activiteiten zijn wijdverspreid, maar er zijn ook wijdverspreide regionale verschillen in de mate waarin deze worden toegepast. Religieuze groeperingen die behoren tot een van de vijf door de staat toegestane “patriottische religieuze associaties” (boeddhistisch, taoïstisch, moslim, rooms-katholiek en protestants) zijn toegelaten zich te registreren bij de overheid en erediens ten te houden. Een aantal religieuze of spirituele groeperingen worden beschouwd als “evil cults” en zijn bij wet verboden, personen behorend tot deze groeperingen kunnen veroordeeld worden tot gevangenisstraffen. Verschillende christelijke groeperingen worden door de Chinese overheid als “evil cults” beschouwd. Naast de geregistreerde kerken en de groeperingen die door de overheid als “evil cult” worden beschouwd, bestaan er niet-geregistreerde kerken. Hoewel niet-geregistreerde kerken formeel illegaal zijn, bevinden de meeste van deze protestantse kerken zich in een grijze zone, waar ze niet legaal zijn maar waar de overheid zich ook niet met hen bemoeit. Uit de informatie uit het administratief dossier blijkt eveneens dat over het algemeen het risico op vervolging voor christenen die hun geloof uitdrukken en beleven in China zeer laag, zelfs statistisch vrijwel verwaarloosbaar is. Er is geen informatie die wijst op het bestaan van een consistent patroon van vervolging, ernstige schade of andere schendingen van fundamentele mensenrechten voor ongeregistreerde kerken of hun kerkgangers. Over het algemeen beperkt enige negatieve behandeling van christelijke gemeenschappen door de Chinese autoriteiten zich tot het sluiten van kerkgebouwen waar geen planningstoestemming is verkregen als kerk en/of het voorkomen of onderbreken van niet-geautoriseerde openbare erediens ten of demonstraties. Er kan een risico op vervolging, ernstige schade of slechte behandeling zijn voor bepaalde individuele christenen die ervoor kiezen om in niet-geregistreerde kerken te praktiseren én die zich gedragen op een bepaalde manier die de aandacht van de lokale overheden trekt. Bepaalde dissidente bisschoppen of prominente personen die de openbare orde en de werking van de “Religious Affairs Regulations” 2005 uitdagen, of die zo gepercipieerd worden, kunnen uitzonderlijk het risico lopen op vervolging, ernstige schade of slechte behandeling. Uit de informatie blijkt evenwel dat er in China geen systematische vervolging van christenen door de overheid voorhanden is. Verzoekster maakt gelet op het voorgaande en rekening houdend met de pertinente motieven van de bestreden beslissing echter niet aannemelijk dat zij problemen zou hebben gekend in de Volksrepubliek China.

2.3.2.4.6. Voor het overige blijft verzoekster in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.5. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas te herstellen.

Wat betreft het door verzoekster voorgelegde schoolattesten, paspoort, hukou, identiteitskaart, instapkaarten en internetartikelen overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag, vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten, zoals onder meer uw schooldocumenten, hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Hetgeen gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen in uw geval allerminst van toepassing is. Uw paspoort, hukou, identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven, hetgeen in wezen niet ter discussie staat. Uw instapkaarten staven uw reis vanuit China naar België, terwijl uw algemene internetartikelen over de vervolging van de Quannengshen in China niets toevoegen aan uw dossier. Het louter voorleggen van dergelijke documenten is onvoldoende om enig persoonlijk risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken.”* Behoudens het verweer dat het aanvaarden van haar paspoort en hukou door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat de discussie omtrent haar profiel eerder theoretisch is (*supra* punt 2.3.2.4.1.), voert verzoekster geen enkel concreet verweer tegen voormelde pertinente motieven, die door de Raad worden beaamd en tot de zijne worden gemaakt.

Met het voorgelegde attest van L. L. (verzoekschrift, stuk 5 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) slaagt verzoekster er evenmin in om haar beweerde problemen alsnog aannemelijk te maken. Het attest werd immers slechts op 7 oktober 2017 opgesteld en dus na de kennisgeving aan verzoekster op 4 oktober 2017 (administratief dossier, stuk 2) van de bestreden beslissing en dit ondanks het feit dat er in het attest melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster reeds in oktober 2016 de kerk gecontacteerd zou hebben. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekster hiervan geen enkele melding heeft gemaakt gedurende haar gehoor, verder afbreuk doet aan de authenticiteit van het door haar voorgelegde attest. Voorts blijkt uit het document niet duidelijk op grond waarvan L. L. zich heeft gesteund voor zijn conclusies. Het attest vertoont aldus een gesolliciteerd karakter en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde. Overigens dient opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Dezelfde vaststellingen en overwegingen dringen zich op met betrekking tot de tweede *“Letter of Attestation”* van L. L. van 14 februari 2018 (stuk 8, rechtsplegingsdossier, stuk 9).

In zoverre verzoekster onder verwijzingen naar de arresten EHRM, *“Singh e.a. t. België”* van 2 oktober 2012, EHRM, *“KK t. Frankrijk”* van 10 oktober 2013 en EHRM, *“MA t. Zwitserland”* van 18 november 2014 nog voorhoudt dat het attest van de kerk van Almachtige God (verzoekschrift, stuk 5) moet worden aanvaard door de asielinstanties, minstens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht moet worden om de inhoud van het attest te onderzoeken, dient te worden herhaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevoegdheid uitoefent van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil. Overigens dient opgemerkt dat er geen enkele rechtsregel bestaat die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen. Voorts dient opgemerkt dat zo verzoekster verwijst naar het arrest *“Singh e.a. t. België”* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoekster gaat eraan voorbij dat haar asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent haar nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Met betrekking tot de uittreksels uit het boek van E. DUNN, *“Lightning from the East, Hetrodoxy and Christianity in Contemporary China”*, Brill, Leiden-Boston, 2015 (stuk 3) en het artikel over de functies op lokaal niveau van de Church of Almighty God (stuk 4) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.4.4..

De verschillende documenten, die verzoekster via e-mail aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet toekomen op 1 december 2017, waaruit laster en negatieve portrettering van het Quannengshengeloof zou blijken vanwege de Chinese autoriteiten (administratief dossier, stuk 1), vermogen evenmin afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Behoudens hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.4.4., dient immers te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De overige thans door verzoekster bijgebrachte informatie (stukken 9-10 en 12-16) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekster worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER